

Tôi Không phải dân Bắc.

Trần Mộng Lâm.

Trên giấy tờ, tôi sinh ra tại tỉnh Nam Định. Trên thực tế, tôi nói tiếng Việt giọng bắc, không uốn lưỡi khi phát âm những tiếng bắt đầu bằng tr. Những chữ bắt đầu bằng v, tôi nói rất rõ, nhưng may mắn không làm chữ l với chữ n. Nhưng tôi không phải người Bắc. Hiệp định Genève đưa tôi vào miền Nam rất sớm, ngay khi tôi vừa lên Trung Học. Tôi lớn lên tại miền Nam, học theo chương trình bộ Giáo Dục Miền Nam, đọc sách miền Nam, học và thành tài tại Miền Nam.

Trong những năm sống tại Miền Nam, tôi nổi trôi theo những thăng trầm của miền Nam. Tôi biết thế nào là Bình Xuyên, thế nào là Đệ nhất Cộng Hòa, ông Diệm, ông Nhu, ông Thục, rồi sau đó, ông Khánh, ông Thiệu, ông Kỳ, ông Trí Quang, ông Tâm Châu, ông Dương Văn Minh, v...v... Lớn lên, như tất cả những người thanh niên miền Nam, tôi đi lính. Khi nhập ngũ, tôi thấy mình làm rất đúng, trốn lính mới là làm sai, là hèn nhất.

Sau 7 năm quân ngũ, Miền Nam bại trận. Kẻ thắng trận Miền Bắc đưa chúng tôi vào tù. Trong tù tội, người ta sỉ nhục chúng tôi đủ điều, nào là quân bán nước, nào là “ngụy”, nào là bọn “hiếp dân đàn bà, thủ tiêu con nít”, v...v... Câu chuyện của đời tôi sau đó cũng như cuộc đời của rất nhiều người thanh niên Miền Nam, sau tù tội, là vượt biên, là trại tỵ nạn tại Mã Lai, là làm lại cuộc đời từ con số không, là kiếp lưu đầy nơi đất người.

Năm nay, bước vào lớp tuổi cổ lai hy, nhìn lại cuộc đời mình, tôi nhận thấy một điều, là tuy được sinh ra tại Miền Bắc, tôi không phải là người Bắc, hiểu theo cái nghĩa Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa của Cộng Sản. Tổ Quốc của tôi Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam. Kể từ sau hiệp định Genève năm 1974, người Việt sống tại Miền Nam và Miền Bắc không cùng một văn hóa.

Họ cùng một nguồn gốc, tôi đồng ý. Nhưng người Anh và người Mỹ, người Úc, cũng cùng một nguồn gốc. Người Pháp và người dân Québec, nơi tôi định cư, cũng cùng một nguồn gốc. Nhưng không ai có thể nói người Mỹ là người Anh, người Québec là người Pháp. Tôi là người Miền Nam, tuy tôi nói giọng bắc. Một anh tập kết, là người Bắc, tuy anh ta nói giọng nam.

Dù người ta có lý luận trên lý thuyết thế nào chăng nữa, với tôi, biến cố 1975 chỉ là một quốc gia thôn tính một quốc gia khác. Thử tưởng tượng Nước Anh đem quân qua đánh Hoa Kỳ rồi gọi dân Hoa Kỳ là “ngụy”. Không, tôi không phải là người Bắc. Dân Sài Gòn không phải dân Bắc.

Gọi Sài Gòn là Thành Phố Hồ Chí Minh, bắt dân Sài Gòn chịu sự độc tài đảng trị, không nhân quyền, không dân quyền, không tam quyền phân lập (lập pháp, hành pháp, tư pháp), thực là ép nhau quá đáng. Văn Hóa Miền Nam không phải như vậy. Rồi đây, người Miền Nam sẽ phải nổi dậy để bảo vệ văn hóa của mình, làm những gì

người Hồng Kông đang làm. **Miền Nam sẽ giải phóng Miền Bắc, vì văn hóa Miền Nam tốt đẹp, văn minh hơn.**